

Тео
от Голдън

Всички права са запазени. Тази книга и нито една част или части от нея не могат да бъдат изпозвани, включително, но не само, възпроизвеждани и/или разпространявани, под каквато и да е форма или по какъвто и да е начин – електронен или механичен, включително чрез фотокопиране, записване или посредством каквито и да е системи за съхранение и/или извличане на информация, без предварително изрично писмено разрешение на „Сиела Норма“ АД.

Тази книга и никаква част или части от нейния текст и/или нейния превод, корица, илюстрации и други защитени от Закона за авторското право и сродните му права обекти не могат да бъдат изпозвани, включително, но не само, възпроизвеждани, представяни, предавани, предлагани, показвани, променяни, преработвани, превеждани или разпространявани, по какъвто и да е начин за целите на създаването, обугението, допълнителното обугение или валидирането на системи за изкуствен интелект, големи езикови модели, технологии, способни да генерират произведения в същия стил и/или жанр като настоящото произведение и/или други подобни, без предварително изрично писмено разрешение на носителя на авторските права.

Благодарим ви, че подкрепяте авторите, преводачите и всички творци в българското книгоиздаване!

Theo of Golden

Copyright © 2023 by Allen Levi

© Венцислав К. Венков, *превод от английски*

© Jacket design by 99Designs

© Jacket photographs by the author and Garry Pound

© Дамян Дамянов, *адаптация на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2026

ISBN: 978-954-28-5432-6

Алън Ливай

Тео *от* Голдън

Превод от английски Венцислав К. Венков

 ciela

*На Къби Къабъртсън
в израз на благодарност за дълголетната ни дружба
и за посещане – само между нас двамата:
обеща ми да купиш двеста бройки от книгата,
при условие те я посветя на теб.
В брой ли ще платиш, или с карта?*

*Повехналият ореол на Елън.
Коледните обувки на Ламиша У.
Флаконът за хангета на Бобо.
Намереното перо от липсващата синя сойка.
Октомврийското небе над Оксбоу.
Океанският пейзаж от Бископо.
Тази година синьото изобилстваше в Голдън.*

Из брошурата за предстояща изложба
в галерия „Зила“

ПРОЛОГ

Тео живя в Голдън едва година – от една пролет до следващата. Пристигна малко преди Великден, когато „Шумака“ и „Променадата“ представляваха океан от разцъфтял кучешки дрян и азалии и когато цветният пращец се отлагаше подобно на лимонова патина върху всяка незащитена повърхност в града.

С течение на времето приятелите му щяха да осъзнаят страхотната му привързаност към реките – към Сена през най-славните му години, към Хъдсън след оттеглянето му от активна дейност и към половин дузината други реки, пресичащи градовете, в които беше живял – и че крайречният инстинкт сякаш го привличаше към всякакви движещи се води. Най-вероятно заради това, че произхождаше от морска гържава. Скиталческият дух на Магелан, изглежда, тече в кръвта на всеки португалец.

Независимо от причината, никои в Голдън не се изненада от решението му да отседне на единия бряг на Оксбой. Можеше да я гледа по всяко време от обрънатия на запад заден прозорец. И да я чува от третия етаж как тече току под задната врата на квартирата му. Така поне твърдеше той. Стига да затвореше очи, я усещаше отвся-

къде и по всяко време как си проправя решително своя виец се на юг път към залива и как напредва доволно към Атлантика.

И всичко това в течение на нищо и никаква си една година. Но и достатъчно дълга, за да си проправи свое течение и да увлече покрай себе си и други. Докато се усетят, водовъртежът на име Тео повлече цяла свита от герои – Ашър, Тони, Елън, Базил и десетки други.

Плаващ,

Носещ се.

Набиращ маса и мощ.

Устремен към почти непознат им в онзи миг океан.

Но ако се обърнеха назад, те щяха да признаят единодушно – в прослава на стария португалец с напевния глас и с вечната наченка на усмивка върху устните му – как, по думите на свещеника, „гореше в нас сърцето ни“*.

* Библия, Новият завет, От Лука светото Евангелие 24:32. – Б. пр.

ГЛАВА 1

Още през първия си ден в Голдън Тео стана рано и гръпна настрани завесите на хотелската си стая, за да посрещне южняшката зора. Присътигнал беше предишния следобед от своя дом в Ню Йорк, където зимата вилнееше с необичайна за края на сезона суграшица. След полета до Атланта (с частен реактивен самолет) и пътуването още по на юг (в лимузина „Линкълн Таун Кар“ с шофьор) се беше озовал в свят, обзет от топлота и разцъфтял в безброй отсенки на зеленото, жълтото, бледолилавото и розовото.

И сега, на пробуждане след спокойния нощен отдих, стоеше на сантиметри от прозореца и дишаше дълбоко в желанието си сякаш да поеме дори през стъклото свежестта на настъпващото утро. Оглеждаше с възторг и най-ранните прояви на пролетта.

Постепенно погледът му се насочи на запад към широкото криволичещо русло на река Оксбоу. Над водите все още висеше тънка лентичка мъгла.

Дори от третия етаж Тео успя да разпознае през предизгревния сумрак много от забележителностите, за които се беше осведомил още преди да тръгне на път: калдъръмените улици, леярната, старите складове за памук, оцелелите и през Гражданската война дълбовете.

Вроденото му любопитство обаче не можеше да се примири с триетажната отдалеченост. Така че си облече удобни грехи, огледа се, понамести яката и шалчето и изгаси осветлението. Поздравя дежурния администратор с докосване на периферията на шапката си и пристъпи в хладното утро, решен да се поразходи по все още свободните от пешеходци и автомобили улици.

По главната „Бродуей“ още не беше отворило нищо освен едно кафене и малка закусвалня. Така че от самото начало на разходката му тротоарът беше почти изцяло на негово разположение.

Нямаше предвид никаква конкретна цел, затова се спираше задълго пред всичко, което привлече вниманието му, и го разглеждаше дотогава, докато любопитството му се задоволи напълно.

Заинтересува го, да речем, декоративното ковано желязо по фасадата на онази сграда на ъгъла. Кои го е изработил? Кога? Как?

Заинтересува го съставът на тухлите на старата, но добре запазена сграда, в която се помещаваше кандидатстудентският отдел на някакъв колеж.

Заинтересува го плаката с историята на така наречената „Променада“ – пешеходната алея по средата на „Бродуей“. (В ролята си на жител или гост владеещият в достатъчна степен пет езика Тео поначало не пропускаше табелите с описанията на местните исторически забележителности.)

Заинтересува го и сравнително съвременната скулптура до входа на университетската кампуса по сестрински грижи.

Особено го заинтересува молещото се за някоя и друга трошица птиче, кацнало върху една от пейките по тротоара. Тео се спря, приведе се схванати зад гърба длани и зашепна на жалващото се създание:

– Съжалявам, приятелче, но тази сутрин нищичко не мога да ти дам. Ще изчакаш ли евентуално до утре? И престани да се оплакваш. Радвай се поне, че не си в Ню Йорк.

Вдигна зарязана празна бирена бутилка и я пусна в близко кошче за боклук.

А като стигна до някаква азалия, извади от джоба си малка луна да разгледа възморавото ѝ цветче.

И така нататък, и така нататък.

Теовите прояви на интерес съвсем понижиха темпа на разходката му. Още преди да стигне до втора пряка, сутрешният трафик се посгъсти, тротоарите се изпълниха със студенти и отиващи на работа хора, а по двете страни на „Променадата“ местата за паркиране почти се изчерпаха.

Това обаче никак не го притесняваше.

Нито през въпросния ден, нито изобщо в предвидимото бъдеще Тео нямаше нужда да се притеснява от каквито и да било срокове, часове за срещи или други задължения. Можеше да се отдаде на воля на безгрижието си с необременената гъв-

кавост и тоталната анонимност на обикновения турист.

Не познаваше нито една душа в този град.

Е... с изключение на една евентуално.

И все още не беше сигурен колко време се кани да остане – седмици, месеци, повече? – но атмосферата в новия му временен дом му хареса от самото начало.

Първо впечатление: много приятно място със съвсем подходящо название.

Голдън – Златния.